

- Стежку до лісу я протоптав ще в ранньому дитинстві, коли почав ходити по чорниці та гриби, - розповідає Сергій Шарапа. - У лісі працював мій батько. Він збирав із сосен живицю, то була легка робота. Під час сокоруху треба було спеціальним металевим гаком зробити підсочки на трьох або ж чотирьох тисячах сосен та поставити на деревах скляні лійки. За чотири-п'ять днів лійки наповнювалися живицею. Її зливали у десятилітрові відра, затим - у бочки. Відро з живицею важило 15 кілограмів. За сезон її заготовляли від трьох до п'яти тонн. Тож доводилося долати чималу відстань з важкими відрами в руках. Під час літніх канікул я завжди допомагав батьку. Від нього дізнався, що соснова живиця є цінною промисловою речовиною, яка застосовується для виготовлення каніфолі, скипидару, лаків, фарб. Крім того, лікувальні властивості соснової живиці позбавляють від бага-

Сергій Шарапа: "Відчуваю, що не даремно живу на землі"

Сергія Шарапу, жителя села Малий Стидин, знають багато людей Костопільського району. Це й не дивно. Ось уже чотири десятиліття він працює в галузі лісового господарства, із жовтня 2013-го - лісничим Мидського лісництва. Виборці Великостидинської сільської ради двічі обирали його депутатом районної ради. Всюди, де б не працював Сергій Володимирович, він зарекомендував себе кваліфікованим фахівцем лісової справи та вмільм господарем. Про нього ця розповідь

лісника, - знову бере слово Сергій Шарапа. - Втім я вже отримав необхідний досвід і вмільм виконувати свою роботу, через що згодом був призначений помічником лісничого. Лісничим Стидинського лісництва був Василь Неживий. У 1989-му році його перевели помічником лісничого до Мащанського лісництва, а мені доручили очолити Стидинське лісництво. Ця посада вимагала ще більшої віддачі. Хоч колектив лісництва був не таким вже й великим, усього 76 осіб, а клопоту і відповідальності - дуже багато. Доводилося дбати не лише про виконання виробничих завдань, а й зміцнювати матеріально-технічну базу лісництва. Вважаю, що нам з колективом це вдалося. Адже зуміли побудувати кілька господарських будівель, пожежне депо, лазню, магазин на території лісництва, зробили ремонт контори.

Тривалий час до Стидинського лісництва було тяжко під'їхати, бо в одному низинному місці постійно стояла вода. Я вирішив зробити там міст. Під селом Осова тоді тривалий час без діла лежали п'ятиметрові металеві труби діаметром 60 см. Вага однієї такої труби - близько трьох-чотирьох тонн. Відправив техніку з людьми, які доставили одну трубу у Малий Стидин. Закопали її і

таке по голові не поглядять. Добре, що лісництво мало свій лісорозсадник, і в ньому ще залишилися саджанці дерев. Лісосмугу ми створили заново, а з людьми, що її садили, голова колгоспу розраховувався зерном.

Втім не завжди все завершувалося мирно. Одного разу удвох з лісником вистежили лісокрадів, які везли підводою крадений ліс. На підводі сиділо двоє чоловіків. Попросили, аби ті зупинилися, проте вони нас не послушали. Підвода їде, а ми за нею слідом. Лісник йшов позаду коней, а я наблизився до крадіїв. Побачив на краденому лісі сокиру. Один із злодіїв вигукнув: «Не підходь!» і потягнувся до сокири. Проте я першим встиг її схопити і відкинути вбік. Важко сказати, що було б, якби сокира потрапила до рук лісокрада.

Іншого разу з лісовою охороною затримали крадіїв з боку Степаня. Вилучили в них «Волинянку». Через дві неділі мені телефонують і кажуть: «Треба поговорити». Зустріч призначили біля однієї з бесідок. Я зарядив на всяк випадок рушницю і удвох з майстром лісу поїхали на обумовлене місце. Наказав майстрові сидіти з рушницею в машині, а сам пішов на зустріч із небажаними гостями. На щастя, все обійшлося.

вирватися не може. Коли вже було непереливки, добряче змерз, давай кликати на поміч. А тут ми підійшли. Як визволяли бідолаху з несподіваної пастки, божився, що більше не буде ліс красти.

Працюючи лісничим Стидинського лісництва, Сергій Шарапа двічі обирався депутатом районної ради. Люди часто зверталися до нього за допомогою і він, в міру своїх можливостей, завжди їм допомагав.

У 2002 році, коли відбулася реорганізація і до Стидинського лісництва приєднали лісову охорону із Степаня, лісничий вкотре показав себе талановитим керівником, зумівшим об'єднати незнайомих людей в єдиний колектив.

Сьогодні, очолюючи Мидське лісництво, він й тут виявив себе вмільм керівником та дбайливим господарем. Не так давно в лісництві було збудовано нову контору та господарські будівлі. Торік відкрили білощобеневу лісову дорогу протяжністю 2,9 кілометрів. Завдяки їй відтепер великогабаритний транспорт може завантажуватися безпосередньо в лісі.

Важко зауважити й те, що на базі

твох недуг.

Перебуваючи в лісі, любив спостерігати за тим, що там діється. Мене цікавили дикі тварини, птахи, комахи, лісові рослини. Тож не дивно, що одним з моїх улюблених предметів у школі стала біологія. Її викладав вчитель Володимир Ковтун. Міцні знання також почерпнув від вчительки хімії Нелі Тарасівни Ковтун та вчителя фізики Івана Степановича Прокопця. У вільний від навчання час допомагав батькам по господарству. Адже ми тримали коня, корову, свиней, чимало живності. Тоді був такий час, що людям, які не працювали в колгоспі, не можна було тримати коней в домашньому господарстві. Однак батько знайшов вихід із цієї ситуації. Записав коня на маминого діда Дениса, і сільська рада з цим змиралася.

У 1976-му році я закінчив Маломидську школу і вирішив пов'язати своє подальше життя з лісовою галуззю. Вступив на навчання до Березнівської лісної школи, яку закінчив через рік з червоним дипломом. На роботу мене направили в Мащанське лісництво. Я займав обхід площею 640 гектарів, що був розташований в районі села Хмизопіль. У тому ж селі винаймав у людей житло.

На той час помічником лісничого Мащанського лісництва працювала Надія Ковальчук. Вона навчила мене вести лісову документацію. Багато корисних знань почерпнув від лісничого Анатолія Шумила та директора Костопільського лісгоспу Ростислава Головерси. Ростислав Степанович був хоч і вимогливим, проте справедливим.

Працюючи лісником у Мащанському лісництві, Сергій Шарапа продовжив навчання на заочному відділенні Березнівського лісного технікуму за спеціальністю «лісове господарство». У березні 1981-го року отримав диплом із відзнакою про закінчення закладу і був переведений до Стидинського лісництва на посаду майстра лісу. Влітку того ж року подав документи до Ленінградської лісової академії.

У старшого майстра значно більше обов'язків та відповідальності, аніж у

зробили міст.

Доньки Іванна та Оксана

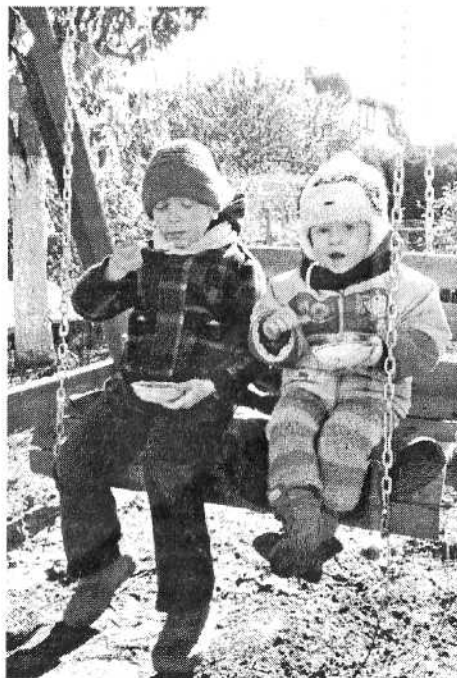
Через деякий час приїжджає дільничий і говорить: «Ви трубу вкрали!». Кажу йому: «Микола, якщо вона тобі треба, то розбирай міст і викопуй». На тому все й скінчилося. Пізніше ті труби невідомо, де поділися, а міст й донині стоїть.

Історія з трубою - не єдиний цікавий випадок у лісівничій біографії Сергія Шарапи. Якби усе описати, вийшла б цікава книга.

У дев'яностих роках наші лісники садили лісосмуги з молоденьких беріз від Яполоті до Золотоїна і від Збужа до Тростянця, - розповідає. - Ті берізки були висотою з півметра і їх було вже добре видно. Проте сталося так, що один із трактористів колгоспу «Зоря» добряче хильнув і почав орати колгоспне поле. Не знаю, що йому тоді намарилося, але одну лісосмугу площею 4,5 га він пустив під плуг. Наступного дня я те побачив і мало не зомлів. Іду до голови колгоспу Анатолія Волинця і кажу, що його тракторист в'їс лісосмугу перорав. Анатолій Микитович попросив, щоб не піднімав галасу, бо в районі за

коли до них підійшов, почув такі слова: «Ще ніхто нас так жорстоко не наказував... Ми приїхали миритися!». З того часу в лісах, що тягнуться до Степаня, крадіжок більше не було.

Траплялися й зовсім кумедні історії. Якось під новий 1990 рік у вихідний день поїхали з лісником Віктором Адамчуком патрулювати ліс. Під ногами рипів свіжовипавший сніжок. Навкруги було тихо. Аж раптом чуємо розпачли-

Внуки Тарас і Ярослав

вий людський голос, який волав про допомогу. Ми щодуху кинулись на крик. Підбігаємо і бачимо, що на дубі, в трьох метрах від землі, завис чоловік. З'ясувалося, що то лісокрад із села Майдан. Йому знадобився гарний дубовий стовпчик, ото він наглянув рівненську гіляку на костистому дереві, прилаштував до стовбура дві сучкуваті жердини, щоб дістатися нагору, вмонтував на ній і став пиляти. А важенна гіляка трісь - і штани йому защемила. Смикався він, сіпався, шарпався по-всякому, а

Великомидської школи діє шкільне лісництво, яке відчуває допомогу як лісничого, так і всього колективу лісівників.

- Сергій Володимирович - така людина, що з усіма знайде спільну мову, - схвально відгукується про нього сільський голова Великого Мидська Олена Ступницька. - Він завжди активно долучається до сільських заходів, по можливості допомагає. Побільше було б таких активних та невтомних людей.

Сам же Сергій Шарапа свою активність та невтомність пояснює тим, що ліс, якому він вірно служить ось уже чотири десятки літ, додає йому сил і наснаги. А ще, зізнається, завжди має розуміння та підтримку з боку своїх рідних. Його дружина, Валентина Анастасіївна, як і він, у свій час закінчила Березнівський лісний технікум. Має два дипломи, за спеціальністю «майстер лісового господарства» та «бухгалтер». Спочатку працювала майстром лісових культур у лісорозсаднику Стидинського лісництва, а нині - бухгалтером Великостидинської сільської ради.

Сергій і Валентина Шарапи виростили двох доньок: Іванну та Оксану, які вже створили свої сім'ї і подарували дідусяві та бабусі трьох внучків. Іванна з сім'єю проживає в Рівному і викладає в Рівненському державному гуманітарному університеті. Коли приїжджає з дітьми до батьків, найперше семирічний Тарас і п'ятирічний Ярослав просять діда, щоб узяв їх з собою до лісу.

Сім'я меншої доньки Оксани мешкає у Києві. А зять Андрій, до речі, працює у Боярському лісгоспі. Ізньому маленькому синочку Михайланку лише три місяці і його спілкування з дідусем та бабусею ще попереду.

- Найбільшою радістю для нас є дні, коли діти з внуками приїжджають у гості, - завершує розмову Сергій Шарапа. - Тоді ніби молодію душею і відчуваю, що недаремно живу на землі.

Олександр НИКОНЧУК